

SLADKÝ ŽIVOT

Abby Greenová
Králova zakázaná
snoubenka

ABBY GREENOVÁ

KRÁLOVA ZAKÁZANÁ
SNOUBENKA

PŘEKLAD

MARIE HAJDOVÁ

Milá čtenářko,

docela mě pobavilo, když mně došlo, v jaký „ostrovni speciál“ se proměnily edice Sladký život a Sladký život Duo poslední měsíc roku 2025. Jen považte! Příběh Rafaella a Alainy začal na bezejmenném karibském ostrůvku (Když se za mě nevdáš...!). Jemima a Chase se potkali (kde asi, když se povídka jmenuje Co se stalo na Bermudách?)... Princezna Laia z ostrovní Isla’Rosy a princ Dax ze stejné ostrovního Santangeru se „našli“ na ostrůvku v Malajsku (Králova zakázaná snoubenka). Kde se „lámal chleba“ mezi Rachel a Alexem, je taky jasné už z názvu (Noc na Korfu)! A Quinn a Matteo spolu prožijí sedm dnů na Santa Lucii (Týden v Karibiku)...! Takže pouze Luca a Hope (S bodyguardem na horách) se musí spokojit se zasněženými rakouskými Alpami. Ale není taková horská chata uprostřed závějí taky tak trochu ostrov?

Vlastně je to ale více než příhodné. Dovolte mi uzavřít dnešní úvahu takovým celkem snad poetickým bonmotem: Láska je ostrovem, na němž ztroskotali ti dva. Ostrovem, kde si jsou navzájem Robinsonem a Pátkem. Ostrovem, z něhož nechtějí být nikdy zachráněni!

Přeji Vám do příštího roku co nejkrásnější troskotání.

A nevítané koráby, které by vás chtěly zachraňovat, ať vezme čert!

S láskou

Váš Harlequin

Abby Greenová

**KRÁLOVA ZAKÁZANÁ
SNOUBENKA**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Claimed by the Crown Prince

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2023

Překlad:
Marie Hajdová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2023 by Abby Green
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2025

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, živými či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-2238-2 (EPUB)

ISBN: 978-83-291-2239-9 (MOBI)

ISBN: 978-83-291-2240-5 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Našel ji. Dax se usadil k plážovému baru a užíval si pocit zadostiučinění. V rohu na opačném konci baru, seděla žena s notebookem položeným na stolku před sebou a tvář i vlasy jí zakrýval velký slaměný klobouk.

Mohla to být jedna z mnoha turistek, které si užívaly uvolněnou atmosféru tohoto plážového baru. Nádherný malajský ostrov Langkawi, kde se právě nacházeli, se stal vyhledávaným cílem batůžkářů a milovníků slunce, protože nabízel bílé písečné pláže a jiskřivě zelené moře.

Jenže Dax věděl, že to nebyla obyčejná turistka. Tak především si všiml, že na ni dohlíží ne zrovna diskrétní ochranka – dva statní muži, kteří se zoufale snažili vypadat nenápadně, ale vůbec se jim to nedařilo.

Tahle žena byla totiž korunní princezna Laia Sant Roman z malého království Isla’Rosa uprostřed Středozemního moře. Byla dědičkou starodávného rodu králů a královen, kteří bojovali za svůj skromný ostrov. Dax dobře znal jejich historii – ani on totiž nebyl obyčejný cestovatel, navzdory svým khaki šortkám a košili s krátkým rukávem.

Dax byl korunním princem ze Santangeru, sousedního ostrovního království, následník trůnu, v případě, že by se králi, jeho bratrovi, něco stalo, a dokud nebude mít jeho bratr vlastní potomky.

A to byl ten důvod, proč byla tady. Už od chvíle, co

se narodila, byla zasnoubená s jeho bratrem. Sňatek dohodli jejich otcové – oba králové –, aby po staletích nepřátelství a válek v regionu opět zavládl mír.

Tvrdit, že se Laia zdráhala, by bylo slabé slovo. Dax si ji pamatoval jako malou, tmavovlasou holčičku s velkýma očima a vážným výrazem. Zdálo se, že od smrti jejího otce se v umění, jak se Daxovu bratrovi vyhýbat, skutečně zdokonalila. A teď, jen pár týdnů před svatbou, frnkla Laia do jihovýchodní Asie.

Jenomže ona dokázala splynout s davem o něco lépe než její bodyguardi. Obzvláště s ohledem na to, jak byla krásná.

V Daxovi se všechno sevřelo pocitem, který se zoufale snažil potlačit. Nevítaným. Nevhodným. Ale stejně se ho nezbavil. Zůstával v něm hluboko zakořeněný od chvíle, kdy na ni před rokem narazil v jednom klubu v Monaku. Tehdy ji viděl poprvé od té doby, co byla malá holčička.

Stejně jako Dax byla i Laia proslulá milovnice společenských akcí a získala si přezdívku Princezna večírků. Zvláštní však bylo, že přestože byla během posledních čtyř let vyfocena skoro na každé významné společenské akci, nikdy se s ní osobně nesetkal, přestože na mnoha z těch akcí sám byl.

Dax měl jisté podezření, proč tomu tak bylo, ale nikdy neměl příležitost jí to říct do očí, dokud ji před rokem nespátril na večírku během jednoho z největších automobilových závodů. Byla právě na tanečním parketu, oblečená do zeleného hedvábného overalu bez ramínek, úzký pas obepnutý stříbrným páskem a na nohou měla sandály s vysokým podpatkem. Vlasy jí splývaly po nahých ramenou. Připomínala jednu z těch krás z newyorských klubů v sedmdesátých letech. Až na to, že byla mnohem krásnější.

Měla zavřené oči, jako kdyby byla uzavřená ve svém vlastní těle. Dax jí až trochu záviděl. Namířil si

to přímo k ní, a když se k ní blížil, jako by ho vycítila, otevřela oči a podívala se přímo na něj.

Měla velké a zelené oči mandlového tvaru, lemované dlouhými řasami. Nádherné lícní kosti, rovný nos a zářivá ústa. Klasická kráska.

A Dax, známý milovník žen, měl pocit – jaké kliše –, že tak krásnou ženu ještě neviděl. V tu chvíli do slova nemohl popadnout dech. A ona se na něj dívala s očima tak doširoka otevřenými, jako by nikdy předtím neviděla muže.

Všiml si, že gestem naznačila své ochrance, že je všechno v pořádku. Byl to jen nepatrný okamžik. Dav okolo nich zmizel a Dax měl dojem, že se ocitl ve své vlastní neviditelné bublině. Ale potom Laia zamrkala, jako by se probudila z transu, a přes tvář jí přeběhlo znechucení.

Udělala malou poklonu, ale nic uctivého v něm nebylo. Podívala se na něj. „Korunní princ Dax ze Santangeru... Jaké potěšení se s vámi setkat ve vašem přirozeném prostředí.“

Výsměch v jejím hlase ho překvapil. Přece jen, nikdy se nepotkali tváří v tvář a navíc se měla provdat za jeho bratra. Měla se stát součástí rodiny.

Svádělo ho odpovědět stejnou poklonou, ale řekl jen: „Totéž bych mohl říct já o vás, Vaše Výsosti. Zdá se, že navštívujeme stejné společenské akce, a přesto jste nepolapitelná jako Fanomas.“

Laia dramaticky zbledla. Dax se zamračil, natáhl k ní ruku a zachytil ji. „Jste v pořádku?“ Paži měla neuvěřitelně štíhlou, ale pevnou, a kůže připomínala hřejivé hedvábí.

Odtáhla se a do tváří se jí vrátila barva. „Nedotýkejte se mě.“

Dax zvedl ruku ve smířlivém gestu, překvapený její prudkou reakcí. Znovu se ohlédl po své ochrance – další nepatrný pohyb – a Dax se ocitl za pevnou hradbou svalů, a Laia opustila taneční parket. Sledoval ji,

jak odchází, a přemýšlel o tom, co se to právě stalo. Ale dlouho sám nezůstal.

„Hej, princí Krasoni, chceš si zatančit?“

Blížila se k němu žena ve třpytivých šatech, které toho více odhalovaly, než zakrývaly. Byla až příliš nalíčená a podle rozšířených zorniček poznal, že jí v žilách kolují chemické látky. Najednou ho přemohl tak hluboký pocit zmaru, že okamžitě vyšel ven z klubu – právě když se od obrubníku odlepilo SUV s řidičem, následované další vozem ochranky.

V té době Dax už nějakou dobu nedbal na vlastní bezpečí, k nelibosti svého bratra. Vedly ho k tomu složité důvody sahající až k samotné podstatě toho, kým byl, a k vině, kterou celá léta nesl na svém ramenu jako neviditelné břemeno. Jednoduše řečeno, nezasloužil si, aby ho někdo ochraňoval.

Sledoval, jak vozy mizí v dálce, a přepadl ho pocit ztráty. Bylo to směšné, protože jeho životním cílem bylo se k ničemu příliš neupínat. Už dávno se nestalo, že by někdo v Daxovi *probudil* nějaký pocit. Rozhodně ne od těch temných dní, které následovaly po matčině tragické smrti. Smrti, za kterou se stále cítil být zodpovědný.

Emocím teď dával průchod jen zřídka a tak mu to vyhovovalo. I jeho vztahy se ženami byly prchavé, nikdy s žádnou dlouho nevydržel. Ale v tom, co se stalo mezi ním a princeznou Laiou, se skrývalo mnohem víc než jen obyčejná touha. Ale na tom stejně nezáleželo, protože Laia byla jediná žena, které se Dax nesměl ani dotknout.

Měla se stát manželkou jeho bratra.

A právě proto byl Dax tady. V prostém plážovém baru v Malajsii. Měl ji přivést zpět do Santangeru, aby splnila svou povinnost – provdat se za jeho bratra a porodit dědice.

Pomyšlení na ni v náručí jeho bratra bylo jako kámen, který ho tížil v útrobách. Chtěl ji, protože

ji mít nemohl – nic víc v tom nebylo. Bezděčně se usmál.

Bylo načase, aby svému bratrovi oznámil, že ji našel a že ji přivede zpátky.

Dax se po paměti natáhl po telefonu, který si odložil na stůl, ale tam, kde ještě před chvílí ležel, bylo jen prázdné místo. Rozhlédl se a uviděl malého malajského kluka, který na druhém konci baru něco podával princezně Laie. Vypadalo to jako telefon.

Jeho telefon.

Princezna se na chlapce shovívavě usmála a vtiskla mu do dlaně několik *ringitů*. Kluk odběhl, a přitom spokojeně přepočítával peníze. Laia hodila telefon do své objemné plážové tašky a teprve pak se podívala přímo na Daxe.

I na tu dálku viděl pronikavý zelený odstín jejích očí. Její upřený pohled ho zasáhl jako elektrický výboj. Úsměv jí zmizel z tváře a Dax se zvedl a vydal se k ní.

Neušlo mu, že její ochranka to celé bedlivě sledovala zpozzdálí, ale zatím se ani jeden strážce nepohnul. Pak mu to došlo. Opřel se o dřevěný sloupek vedle jejího stolu a založil si ruce před sebou.

„Jak dlouho o mně víte?“

Odsunula stranou svůj notebook a popsaný blok. „Od chvíle, kdy jste v Kuala Lumpur nasedl na letadlo, a moje ochranka vás sleduje celé ty dva dny, co jste v Langkawi.“

„Bavilo vás čekat, až vás najdu sám?“

Věnovala mu letmý pohled. Skoro se urazil. Byl zvyklý, že se na něj ženy dívají se zájmem. Ale ona ne.

„Nijak zvlášť,“ odpověděla přiškrceným hlasem.

Zvedla se od stolu. Teprve teď Dax spatřil, že měla na sobě tyrkysově modré jednoduché plavky a na nich kraťasy. Splývavý šátek v zářivých barvách, který měla přehozený přes ramena, nijak neskryl její dokonalé tělo, štíhlé, atletické, ale s křivkami na těch

správných místech. Dax jen stěží odtrhl pohled od jejích ňader, skrytých za tenkou látkou plavek. Odkdy byly jednodílné plavky tak provokativní?

Její přirozeně opálená olivová kůže dávala tušit, že jí v žilách koluje krev španělských, italských, maurských a řeckých předků. Stejně jako Daxovi.

„Vrátíte mi můj telefon, prosím?“ požádal ji.

„Záleží na tom, na co ho potřebujete. Jestli hodláte někomu volat a oznámit dotyčnému, kde jsem... Tak to bohužel ne.“

To Daxe pobavilo. Existovala spousta jiných způsobů, jak se mohl spojit s bratrem. „Jak můžete vědět, že jsem to ještě neudělal?“

„Protože to, že jsem tady, jste s jistotou věděl teprve ve chvíli, kdy jste do baru vešel.“

„Takže jste mi ukradla telefon?“

Dotčeně si odfrkla. „Nejsem zloděj.“

„Ne, na špinavou práci jste si za pár drobných najala nevinné dítě. Co to o vás asi vypovídá?“

Začervenala se a Daxe nesmírně potěšilo, když viděl, jak ji rozrušil. Jaké by to bylo vidět ji červenat se vzrušením? Ošil sebou a proklínal svou představitost.

„Řekla jsem mu, že vás znám a celé je to jenom žert,“ řekla upjatě princezna Laia.

Uvědomovala si, že to, co dělá, není zrovna poctivé, a to vyvolalo v Daxově nitru záchvěv něčeho neznámého. Směs veselí a něčeho něžného. *Nebezpečného.*

Narovnal se v zádech. „Tak, princezno, dost tlačání. Oba víme, proč jsem tady. Je načase, abyste se vrátila domů a splnila své povinnosti vůči lidu Santangeru.“

V očích jí zajiskřilo. „Santanger není mým domovem a nikdy nebude. Já už domov mám a povinnosti jen vůči svému lidu.“

Dax si ji pátravě prohlížel, překvapený její neústupností. Spojení Santangeru a Isla’Rosy dávalo smysl v mnoha ohledech. Především měl sňatek mezi

oběma rody zajistit trvalý mír v regionu. Mezi obyvateli obou království stále doutnala vzájemná nedůvěra a nepřátelství, což se nepříznivě odráželo i na ekonomice – dokonce i v Santangeru. Některé investory, které Ari a Dax oslovili, odradil sebemenší náznak možné nestability, a napjaté situaci nijak nepomáhala činnost velmi malých, ale vlivných povstaleckých skupin.

Ari to chtěl svým sňatkem vyřešit jednou provždy. Hrozilo však, že kdyby zásnuby mezi Arim a Laiou byly oznámeny s obvyklou pompou, propukly by nepokoje. Všeobecně se o tom vědělo už celá léta, ale podrobnosti – jako třeba datum svatby – měly být oznámeny až těsně před svatbou, aby se co nejvíce snížilo riziko, že v některém z království dojde k nepokojům.

„Víte, že sňatek s mým bratrem přinese úlevu oběma královstvím a bude to znamenat konec všem povstaleckým žvlům,“ podotkl Dax. „Nemluvě o tolik potřebné podpoře ekonomického rozvoje na Isla’Rose.“

Tohle malé království bylo mnohem chudší než Santanger. Ze Santangeru se časem stala moderní země s rozvinutou ekonomikou. Byl rovněž oblíbenou turistickou destinací, turisté sem mířili skoro po celý rok, díky příjemnému středomořskému klimatu.

Isla’Rosa zůstávala pozadu, přestože to byl okouzlující ostrov, kterému byli turisté věrní, okouzlení středověkým hlavním městem, malebnými vesničkami a nedotčenými plážemi. Království však zoufale potřebovalo modernizaci.

„Váš otec byl proti jakémukoliv rozvoji a prokázal tím království medvědí službu.“

Princezna Laia zčervenala ještě víc a Dax kvůli tomu na chvíli ztratil ostražitost.

„Takhle o mém otci nemluvte. Byla to skvělý král a lidé jej milovali.“

Dax pokrčil rameny. „O tom nepochybuji. Ale naši otcové uvízli v minulosti. Až můj bratr přivedl Santanger do moderní doby, a totéž dokáže i s Isla'Rosou. To víte sama.“

„Až se stanu královnou své země, dokážu to sama.“

A s těmi slovy popadla svou tašku, ve které se skrýval Daxův telefon, a obešla stůl. Dax si nemohl pomoci, aby neobdivoval její dlouhé, štíhlé nahé nohy a dokonalá chodidla.

Došlo mu, že se Laia chystá odejít. „Kam jdete?“

„Tam, kde bydlím.“

„Máte můj telefon.“

„Jestli ho tak moc chcete, pak budete muset jít se mnou.“

„Nemám v úmyslu z vás spustit oči.“

Přes tvář jí přeběhl nečitelný výraz, ale než ho Dax stihl rozklíčovat, byl pryč. Byl to strach a ještě něco. Ale proč by z něho měla mít strach?

Vyšla z baru a Dax spatřil otlučenou čtyřkolku. Řidič – jeden z bodyguardů – vyskočil a otevřel zadní dveře. Princezna Laia nastoupila. Dax ji obešel, otevřel dveře na druhé straně a chystal se nastoupit, když ho princezna ledovým hlasem upozornila: „Vy si můžete sednout dopředu k Pascalovi.“

Dax se na ni dlouze zadíval, překvapený tou nevraživostí, a pak odpověděl: „Jak si přejete.“

Zavřel dveře a usadil se na sedadlo spolujezdce vedle bodyguarda, který se po Daxovi ani neohlédl.

Cestou od plážového baru za nimi jelo další vozidlo – pravděpodobně i v něm seděli členové ochranky. Jeli asi patnáct minut po hlavní silnici lemované typickými malajskými domy, okolo pobíhali děti, psi a mezi nimi kuřata. V jednu chvíli je předjel moped, na kterém seděli nejméně čtyři lidé a řidič držel na klíně rozesmáté batole. Prostě typický obrázek jihovýchodní Asie.

Potom zatočili na polní cestu a po několika minutách

se vynořili na prostranství poblíž mola a na vodě se pohupovaly dvě loďky. Zastavili, řidič vystoupil a otevřel princezně dveře. I Dax vystoupil. Na palubě jedné z loďek stál muž a připravoval ji k vyplutí. Princezna Laia k němu přistoupila malajsky ho pozdravila.

Dax si všiml, že bodyguardi nesou tašky s něčím, nejspíš potravinami, a ukládají je do první loďky. Potom nastoupili na tu druhou, mnohem větší – připomínala spíš malou jachtu, zatímco princezna Laia nastoupila s pomocí řidiče do první, menší loďky. Dax šel za nimi.

Laia se otočila a podívala se na něj s tázavě nakrčeným obočím. „Tak jdete?“

Položil si ruce v bok. „Copak mám na výběr?“

„Ne, pokud chcete svůj telefon zpátky.“

„Můžu si sehnat nový. Hlavně že teď vím, kde vás najít.“

Princezna Laia pokrčila rameny. „Jak chcete. Myslela jsem, že jste přijel, abyste mě odvezl zpátky, ale jestli chcete riskovat, že mě zase ztratíte...“ Nechala nedořečenou větu viset ve vzduchu.

Dax zařal zuby. Tahle tajemná výprava už mu začínala lézt na nervy. Ale opravdu *byl* tady, aby ji přivedl zpátky, takže vážně nemohl riskovat, že se bude dívat, jak odplouvá na lodi vstříc západu slunce. Dobře věděl, že do hodiny může nasednout na letadlo a zmizet kdekoliv na světě.

Vkročil na loď. Princezna seděla na zádi, vážně a upjatě, jako pravá královna, kterou se měla již brzy stát. Královna *obou* království – Santangeru i Isla’Rosy. Stane se z ní mocná žena, ale síla a moc z ní vyzářovala už teď.

Muž pokynul Daxovi, aby se posadil. Jakmile ho Dax poslechl, nastartoval motory a loď vyplula, ta druhá, s bodyguardy na palubě, v závěsu za ní. Nejprve se plavili podél pobřeží ostrova a pak vypluli na širé moře.

Zrovna ve chvíli, kdy si Dax v duchu říkal, jestli se budou plavit až do Thajska, objevil se na obzoru ostrov. Malý a na první pohled svěží. Jak se blížili, Dax spatřil ponton a nádhernou pláž. Skrz husté listoví byla na kopci vidět dřevěná stavba. Svými dokonale propracovanými ozdobnými prvky na střeše připomínala zmenšeninu thajských paláců.

Muž naváděl loď podél pontonu a vypnul motory. Daxovi neušlo, že druhá loď kotví o něco dál kotví v průzračně zelených vodách.

Princezna Laia vstala a nejdřív položila pár tašek na ponton, teprve pak vystoupila sama. Dax ji následoval a připadal si zmatený. Když stál na pontonu, muž mu z lodi podal zbytek tašek se zeleninou a dalšími lokálními potravinami.

Znovu se rozhučely motory a loď odrazila od břehu. Druhá loď s bodyguardy byla pořád ještě na moři o kus dál. Muž, který je sem přivezl, vesele mával princezně na rozloučenou a křičel něco malajsky. Dax se podíval na princeznu. Obdařila ho vítězoslavným pohledem a v zelených očích se jí podezřele zablesklo.

„Co to kčertu je?“ chtěl vědět Dax.

„Tohle je ostrov Permata, to znamená v malajštině ‚klenot‘. Patřil mé matce a teď patří mně.“

Tak to ale nemyslel a ona to věděla. Narážel tím na celou tuhle situaci. „Proč ta loď odplouvá?“

„Protože nás sem jenom zavezla.“

„Jak se odsud dostaneme?“

„Nedostaneme, jedině když nějakou loď zavolám, nebo požádám Pascala a Matthewa, aby pro nás přijeli. Plavání bych nedoporučovala – voda sice vypadá klidně, ale jsou tu nebezpečné spodní proudy.“

Pomalou, ale jistě mu to začínalo docházet. Připadal si skoro trapně. Položil tašky na zem a natáhl ruku. „Můj telefon, prosím.“ Zařídí, aby je do hodiny někdo odvezl z tohoto ostrova.